

[Ole Bjørn Kraft.]

og jeg ser meget vel, at der vil være vanskeligheder ved det, men det må være det mål, man opstiller.

Når man har den anskuelse — og jeg synes, at vor histories bitre erfaring og vor viden om, hvordan en moderne krig kan komme til at virke, understreger dette meget stærkt —, så må man spørge sig selv: Hvilken ordning opfylder bedst disse mål? Opfyldes målet bedst ved, at man har en forsvarschef, der allerede i fredstid har haft lejlighed til sammen med værnenes forskellige chefer i sagligt og åbent samarbejde at lægge planerne, som er parat i samme øjeblik, krigen bryder ud, som har haft et sådant samarbejde til alle sider, at man kender hans planer, som har forberedt sig på den føring, han skal have, når krigen kommer, og som har sin stab og sit personel og alting indarbejdet i forvejen — eller ved en ordning, hvor man først i selve det øjeblik, da katastrofen indtræder, skal til at udnævne en forsvarschef, som ikke på forhånd vil være i stand til at have lagt planer til rette, fordi han hidtil ikke har haft ansvaret, og så måske skal træffe en ordning, som han aldeles ikke er indstillet på og først skal vænne sig til, samtidig med at dele af værnene, som han skal arbejde sammen med skal vænne sig til at have ham som chef? Tror man, det er en forstandigere ordning at have for vort land i vor situation, under vore omstændigheder og med vore historiske erfaringer? Jeg mener så afgjort, at alt peger på nødvendigheden af det første, de indvendinger til trods, som kan føres frem mod den ordning, der her foreslås.

Jeg vil gerne sige, at ordningen med at have en forsvarsstyrelse med værncheferne og skiftende formandsskab, hvor endelig afgørelse skal henlægges til forsvarsministeren, uden at forsvarsministeren har en ansvarlig til at råde sig, vil efter min overbevisning ikke blot virke dårligt i selve det alvorlige øjeblik, men vil være et meget dårligt instrument til så hurtigt, det nu er påkrævet, at gennemføre de foranstaltninger, som det danske forsvar skal have gennemført. De erfaringer, vi har med den forsvarsstyrelse, som allerede er etableret, er ikke, at der ikke finder udmærkede, gode og saglige forhandlinger sted, heller ikke, at der ikke kan komme fortræffelige rapporter og indstillin-

ger og redegørelser derfra, men med de loyalitetshensyn, som de forskellige værnchefer efter deres natur og hele indstilling må vise hinanden, er det meget vanskeligt at nå til en hurtig afgørelse, og i mange tilfælde vil man i så fald foretrække et kompromis, som man ikke ville have foretrukket, såfremt der var en ansvarlig chef.

Jeg er overbevist om, at den hurtige opbygning også i fredstid af det danske forsvar anbefaler den ordning, som — det vil jeg slutte med at sige til det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen — vi først er nået til efter megen tøven, efter mange overvejelser, efter mange undersøgelser. Det er en sag, vi har drøftet frem og tilbage, og hvorunder vi gang på gang næsten et halvt år igennem har kaldt på værncheferne.

Bertel Dahlgaard: Jeg er meget tilfreds med den udtalelse, den højtærede minister fremsatte vedrørende spørgsmålet forsvarschef og chef for forsvarsstaben, at det ikke var tænkeligt, at de to medlemmer af forsvarsstyrelsen kunne udgå fra samme værn, men jeg må sige, at jeg forstår egentlig ikke den lidt overlegne bemærkning, den højtærede minister fremsatte i anledning af mine udtalelser vedrørende dette område, idet den højtærede minister jo ved, at noget sådant, altså at de to udgår fra samme værn, ikke er udelukket efter forslaget (*Forsvarsministeren* [Rasmus Hansen]: Nej, det er det naturligvis ikke!). Nej, det er det ikke. Efter den udtalelse, den højtærede minister har fremsat, går jeg derfor ud fra, at det forhold bliver ændret, inden forslaget forlader folketinget.

Dernæst takker jeg ministeren for det tilsagn, han gav med henblik på eventuelt indkøb af militært materiel, inden materielnavnet er en kendsgerning. Jeg tror dog, at den højtærede minister en lille smule misforstod den opfordring, jeg rettede til ham om at give tilsagn her. Jeg mente i og for sig ikke dermed, at det skulle være udelukket, at der kunne finde enkeltstående køb sted af mindre omfang, men det, jeg gerne ville bede den højtærede minister bekræfte overfor tinget, er, at han ikke, forinden denne ordning er trådt i kraft, vil binde ministeriet ved kontrakt til indenlandske eller udenlandske repræsentanter